

119682

SZTARISINSZTVO
I
ZVACSINSZTVO

WÓDÁNO PO
WELLISCH BÉLA KOMPAKTORI
V MONOSTRI

II. NATISZK

CEJNA 1 KOR.

SZENTGOTTHÁRD
STAMPANE VU WELLISCH BÉLA STAMPARNICI
1911

SZTARISINSZTVO

I

ZVACSINSZTVO

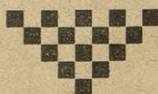
VÖDÁNO PO
WELLISCH BÉLA KOMPAKTORI
V MONOSTRI

II. NATISZK

CEJNA 70 FILEJROV (35 KRAJCAROV)

SZENTGOTTHÁRD
STAMPANE VU WELLISCH BÉLA STAMPARNIOI
1909

119682

Kak bogásztvo, vrejdnoszt li od Ocsé zhája;
Tak i dobra zsena od Bogá prihája.
Blájzseni sze velí od Salamon krála,
Vszáki, kómi sze je dobra zsena dála.

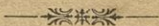
Gyöngyösy.

119682

V 342/1953

SZTARISINSZTVO.

Z káksimi recsmí je potrejbno sztarisínom sznejé k mózsi prosziti vu vrejmeni obszlüzsávanya zapítka.

Poszlänte me moji drági! povem vam pravico, nebom vam gúcsao nikakseféle frilico, nego isztino posztávim pred vász edno malo dopüscsejnya mi engedüjte, dokecs vam naprej pri-neszém ino povem to szvéto hizstvo: Szvéto hizstvo je Goszpon Bóg teda nasztavo, gda je Ádama na szvoj kejp sztvóro, i' vu Paradizsom posztavo, tam gdabi 'ga vujszpaó, vu szne nyemi edno rebro vö vzévsi, z toga rebra je zsenszko sztvóro, ino k mozskomi posztavo. Blázseni je on, kí má vörno i' dobro zseno! ár je dobra zsena hizse lepota; blázsen je on, koga Bóg etak blagoszlovi! ár je tó nyemi nebeszki Ország, ino düse zvelicsanye.

Kósz Stevana je Bóg blagoszlovo, kak je nigda Tóbiása prigledno i nyegovo hizso povéksao z ednim szinom, nyegov národ ino zslájtho je z ednov vejkov naplodo. — Ete nyegov szin brezi tivárisice bodócsi, proszo je szvojega Sztvo-ritela, naj bi nyemi dao edno pomocsníco, z sterov bi on veszélo i' szrečno tá troso dnéve szvoje na zemli — Kí gda bi szí iszkao med Mörov ino Rábov, prípravno tivárisico i' nebi je mogao nindri nájditi, kak pri etoj postenoj hizsi, zvolo szí je edno posteno oszóbo, kakti *Zsítek Jánosa* cér devojko, *Máriko*. Nyó zaglednovsi,

taki szí jo je zárócsó za szvojo prísesztno zákonszko tivárisico, ár jo polübo. Záto csi sze vam vídi ino je vasa vola, naj sze radüje vesz odvejteku vu nami; vasa csi Márika, naj bó nasa pomocsníca ino vekivecsna örocsníca. Eto szo nase recsí na krátci, na stere od vász eden lejpi ino veszéli odgovor csákamo.

Roditelje odgovor dájó:

Csi je eto Bogá Ocsé szvéta vola, kaj szta sze etiva oszóbi polübila, próti tomi ne sztánem ni jasz, ni mati, ni drüga niksaféle zslájtha.

Na eto sztarisína píta:

Záto zdaj zse szlobodno pítam nyidva, jeli lübita eden drügoga ali nej? Csi szta sze polübila, v róke szí naj szégnetá ino szí dáre náj dáta.

Gda sztarisína sznejó szproszi, odomás etak naj gori nakloni:

Ali zarazmite moje recsí vszi, kak vász je Bóg dao vu hizsi etoga postenoga Goszpodára. Szám Goszpon Bóg nebeszki etak velí: nej je dobro csloveki szamomi biti, nego nyemi je potrejbno pomócs meti, stera bode póleg nyega. Ár jaj tomi jedínomi! ár csi odnemoze, obetezsá ali ga zsaloszt obíde; nikoga nejma, kí bi ga gori pomogo, ino obészelo.

Rávno tak i ete nas mladénec, po iméni *Kósz József*, je nej mogao szám biti, nego po drügi dodri lüdi tanácsi szí je szproszo pri etoga pos-

tenoga Goszpodára hizsi edno devojko, po iméni *Máriko*, i oni szo na tó rokó dáli, da jo nyemi z dobre vóle vu szvéto hizstvo dájo. Za etoga véksega szvedóosztvo volo szmo prineszli dvá pinta vína na odomás, da eto nase szkoncsávanye sztalnejse bode ino sze ne bode moglo pred lüdmí nikak razvézati.

Trmin nihámo do Jürjavoga dnéva i gda tisztí veszéli Jürjav dén príde, teda nam eto devojko morete vróke dati. Mí pa do tisztoga vrejmena -tű nihámo eden strtnyák vína, edno szó, ednoga biká trtyáka, ednoga goszáka petáka, edno reco kveco, ednoga tücsnoga bravá, ednoga kokóta popejvca, da nam do tisztoga dnéva lepó morete hrániti naso devojko. — Eto szo nakráci nase recsí, Bóg nam dáj vnogo láksi odomásov piti, kaj bi mí sziní zsenili, cserí k mózsi dávali. jünce i krave odávali, gorice okápali, ali ti hüdi odomásov nam Bóg ne dáj piti! Kí koli bode pio z etoga odomása, naj bode zdrav i veszéli, ali kí pa zs nyega nebode pio, glávo ga naj ne pobolí. Etima hizsnikoma pa Goszpodin Bóg dáj dúgi zsítek, med nyíva právo csíszto lübnoszt, blázseni porod, z nebeszke vizsine dober blagoszlov, z zemlé obilen zsér na vsze sztráni; naj nyidva Goszpodin Bóg blagoszlovi vu vszákóm pobožsnom dugoványi.

Hizsnikov dúžnoszt.

Tó je znamenito dugoványe, drága brátja, po sterom cslovik lejko szrečen, ali pa jáko neszrečen posztáne na szvejti. — Dönök sze pa tisztí, kí sze prav Goszpodnoga Bogá bojí, k nyemi sze vu poníznoj molítvi szvojoj pribli-

zsáva, ino csedno i jedrno szvoja dela opráva; nesztanoma sze bátrivno na pomócs i na szkrb Bozso zavüpa tüdi vu etaksem tiváristvi szvojem, tó je tó, vu hizstvi szvéto. Ár je hizstvo szvéto edna postena, Bógi prijétna, sztáva cslovecsa, stero je szám Goszpodin Bóg, liki nász odtoga písma szvéto vcsi, za veliki i módrí zrokov volo nasztavo. — Ár gda bi te prvi cslovik sztvorjen bio od Goszpodnoga Bogá, ino bi eden máli csasz li szam prebivao na zemli, i nebi meo i najSao k szebi priglíne sztvári; tak je szam Goszpodin Bóg etak erkao priszebi: nej je dobro naj cslovik szam bode, i poszebno zshivé. Jasz nyemi scsém tivárisico ino pomocsnico dati, stera okóli nyega ino pred nyim bode. Sztvóro je záto Goszpon Bóg zsenszko, ino je nyó k tomi prvomi csloveki k mozskomi pelao. Nad tejm sztvorjejnyem, nad tóv zsenszkov, dabi sze on, tó je tó, Ádam jáko radüvao, je etak erkao: tó je práj edna kószť z moji kószť; ino tejlo z mojga tejla. Goszpon Bóg je pa nyidva blagoszlovo ino pravo: bojđita rodniva; narájajte sze i povnózsávajte, napunte zemló ino szebi nyó podlozso vcsinte.

Ete recsi szvétoga písma lepó pred nász dávajo one módre zroke, stero je meo Goszpon Bóg pri nasztávlanyi szvétoga hizstva. Obprvim ete zrok: naj bi mozski pomocsnico ino vórno prijátelkinyo mogo meti okóli szébe, kí sze naj zs nyim vu vszem dobrom prav vjedina, nyemi na szlüzso bode, nyegovo szrecso liki szvojo naprej pomága, nyega sztálno lübi, vu nevóli bráni ino trósta, i tak prinyem ino zs nyim vjedina szrecso i veszélo tá trosi dnéve szvoje na zemli. Eden drügi zrok pa, za steroga volo je Goszpon Bóg szvéto hizstvo nasztavo, je eto:

nájbi sze narájao ino povnozsávao národ cslovecsánszki.

Nej sze je vidilo Sztvoriteli nebeszkomi, kaj bi zemla ednók vcsaszi puna lüdi posztánola, kaj bi sze ona vcsaszi z lüdmí napunila, nego nájbí sze pocsaszoma li od endrügoga narájali; i rávno sze je tüdi v etom dugoványi zse velika módroszt ino dobróta Bozsa vö zkázala k národi cslovecsánszkomi. Ár je tak steo nas Ocsa nebeszki szvoje sziní ino cserí na zemli vu edno veliko tiváristvo vküp szpraviti ino vu nyihovi szrcáj lübézen, szmilenoszt i dobrovolnoszt zbüditi. Nájbí oni po vjedinanoj mócsi szvojoj tem lezsej eden drügoga szrecsnoga vcsiniti ino po szvojoj právoj pobožsnosztí zsítek, blájzsensztvo, ino radoszt vekivecsno zadobiti mögli.

Vidimo záto, kaj je Goszpon Bóg li za etoga volo nasztavo szvéto hizstvo med lüdmí, stero je natúri ino potrejbcsinam cslovecsánszkim tak jáko hasznovito, stero csloveka od vnógeféle pogübelnoga i neszrecsnoga szküsávanya lejko bráni, varje.

Vcsi nász tüdi píszmó escse i tó, kaj ti pobožsni, pokorni hizsnicke, steri sze sztálno vu Bógi vüpajo, ino póleg nyegove szvéte právde i vóle zshivéjo, nesztanoma vu vszákóv nevóli od nyega lejko bátrivno csákajo pomócs i blagoszlov nyegov. Ali píszmó szvéto nász tüdi mocsno v kraj odvrcsüje od vszákoga necsísztoga tiváristva, necsísztoga ino nezrédnoga zsítka, hüdoga pozselejnya záto, ár sze ono z Bozsov právdov i' zs nyegovim tanácsom protí, ino csloveki dosztaféle pogübeli szprávla.

Pri etaksem znamenitom, na cejli zsítek cslovecsánszki nasztávlenom tiváristvi je pa dú-

zsen vszáki zdaj zse nadale, kí nescse vnejmar tá zsveti na szvejtí one velike dúzsnosztí, dobro premiszliti, stere dúzsnosztí cslovik po etom tiváristvi, po szvétom hizstvi na szébe vzeme ino vzéti more; za steri dúzsnoszt volo ti nóvi hízsnicke eden drügoga doli zavezsüjejo ino eden ovomi ocsiveszno oblübo vcsiníjo.

Premiszlimo szi i mí tüdi vu szebi dobro zdaj, ka nász od toga vcsi nase Krsczánszko vadlúványe ali rejcs Bozsa, vcsenyé Krisztusovo. Mózs sze naj — velí ono — tak oponása k zseni szvojoj, liki Jezus Krisztus k szvétoj Materi Cérkvi. Mózs naj gláva ino prejdnyi bode vu hizsi szvojoj, ino pri deci i drzsini szvojoj; on naj vuvszem dobra példa práve pobožsnosztí bode hizsi ino deci szvojoj naj csedno, pokorno i posteno bode oponásanye nyegovo povszéd pred Bogom ino med lüdmí.

On naj szmileno, rázumno vcsi ino ravna zseno szvojo; naj potrplejnye má znemocsnostami nyénimi; kakti náj vörnejši i náj dragsi prijáteo nyéni, náj on szrecso nyéno naprejpomága; nyó bráni ino hráni, vörno szkrb noszi povszéd na nyó. Za toga volo náj on pozványe i csészt szvojo jedrno doprinása, jedrno sze trüdí ino delo szvoje oprávla; da tak hizso szvojo lepó z rédom ravna ino vsze te szvoje z pravicsnim trüdom hráni.

Zsena je pa dúzsna mózsi, kakti glávi ino Goszpódi szvojemi vuvszem, ka je dobro i pravicsno dugoványe, podlozsna biti, ino nyega bógati, liki je Szvéta Mati Cérkev Jezus Krisztusi podlozsna. Zsena naj ne goszpodüje nad morszom szvojim nikak — velí píszmó — nego naj tüha i pokorna bode, nyega sze dosztojno postüje,

lūbi ino pōleg pomōcsi szvoje kakti nyegova pomocsnīca, nyegova tivārisica nyemi etoga zemelszkoga zsītka teskōcse vōrno znāsati pomāga. Ona naj bode szkrblīva, pokorna ino jedrna vertinya hizse, rāzumna i vōrna mati deci szvojoj, naj vu Bogābojarnoszti csinī dūzsnoszti szvoje.

Obā hīzsnika pa mōzs i zsena szta dūzsniva vu právom jedinsztvi ino zlozsnoszti krscsānszkoj zšiveti med szebom; ár tō zselej od nyiva rejcs Bozsa, ali vadlūvānye Krscsānszko. Zāto szta i dūzsniva eden z toga drūgoga nemocsnosztami potrplejnye meti ino nigdār nej eden od drūgoga prevecs doszta zseleti ali csakati. — Dūzsniva szta sze oniva, kakti celō vjedinaniva tivārisa nesztanōma vu mirovnoszti ino tihoj zlozsnoszti na prīsesztni vekivecsni zsītek priprāvlati ino sze kakti ōrocsnīka miloscse Bozse za ta nebeszka pascsiti. — Dūzsniva szta eden drūgoga lepō na dobro, na dober rēd opomīnati; eden drūgomi vuvszem dobro pēldo dati; ino tak sze vu právom krscsānsztvi ponāvlati, potrdjāvati. — Csi nyiva Goszpodin Bóg z decōv blagoszlovi: tak szta obadvā ednāko dūzsniva nyō csedno gori hrāniti, za nyē potrejbcsine sze vōrno szkrbeti, nyō vcsiti na dobro ino tak szebi i nyej na pomōcs biti. Csi Goszpodin Bóg na nyiva beteg i nevolō pūsztī, tak szta dūzsniva nyō mirovno znāsati i eden drūgomi trōst i pomōcs podeljāvati. Dūzsniva szta hīzsnika med szebom prav vōrniva, isztinszkiva ino pravicsniva biti; nej sze nyefkati med szebom ino szrdīti vnejmar; nej z lazsmī eden drūgoga zapelāvati ino rūzsno vkanyūvati; nej sze li vnejmar poszili rāzno lōcsiti ino brezi vszega zroka med szebom protiviti; nej radoszt i veszeljē hizstva pri kaksem drūgom necsīsztom

ino grejsnom tiváristvi iszkati, ár Goszpodin Bóg te necsíszte lüdi, práznike mocsno szódo bode na dén szrditoszti szvoje.

Ti pobojsni právi krscsanye odürjávajo vszo nevörnoszt, szkazlivoszt i nedosztajno szrditoszt. Oni sze bole pascsijo právo zlozsoszt, vörnoszt ino csísztó lübézen zkazsüvati eden k tomi drügomi. — Blázseni szo hízsnicke, steri etaksa pobojsna mislejnya, pravicsna naminyávanya ino pokorno szvéto oponásanye májo med szebom! Nyihove radoszti bode vnogo na zemli, miloscsa Bozsza ne odsztópi od nyí, dokecskoli oni zsiveli bodejo. Pomócs Bozsza ino nyihova práva csísztá lübézen vszáko trplejnye ino vszáko nevoló nyim zlejkóti, stera bi nyé morebiti na szvejti dohájala. I csi ednók szmrt nyiva lócsiti zacsne, tak bodeta eden od toga drügoga z etim mocsnim vüpanyom odhájala, kaj sze pá na ovom szvejti vu tom bógsem ino popolnejsem prísesztnom zsítki veszéliva vküper nájdeta, kaj sze zaisztino vidila ino brez konca vküp prebívala bodeta.

Etak blájzszeniva i szrecsniva tüdi viva lejko posztáneta i bodeta zaisztino etak blájzszeniva po miloscsi i pomócsi Bozsoj, csi sze vörno pascsila bodeta, liki právi krscsanye pobojsno i szvéto zsiveti na zemli; ino csi sze tüdi pascsila bodeta one dúzsosztí povszéd vörno szpunyávali, stere hizstvo szvéto pred váj dáva ino stere szo zdaj pred váj bilé posztávlane. — Te szmileni Goszpodin Bóg vama pa tó dáj zadobiti i csiniti po dobrom dühi szvojem Amen.

Zvacsinsztvo, stero eszi szlísí, sze pred peszmi dágori nájditi!

Vu vrejmeni gosztüvanya, gda szvatovje po sznejő pridejo, zs nyimi pridócsi sztarisína szvoj poklon etak má zacsnoti :

Zvüneysnyi sztarisína :

Pomori vam Bóg! postene hizse Goszpodár ino vszi posteni gosztjé!

Znotrejsnyi sztarisína :

Pláti vam Bóg!

Zvüneysnyi sztarisína :

Jeli szo domá ete postene hizse Goszpodár, po iméni Zsítek János szvojev drágov Goszpodáricov — jeli szo domá, ali nej?

Znotrejsnyi sztarisína :

Domá szo.

Zvüneysnyi sztarisína :

Jeli bi szlobodno biló nikeliko rejcsi vőpovedati, i pred vász dati, kako najmre pred naprehodécsega csloveka; stere recsí bi bilé Bógi na díko i hválo, szvétoj Materi Cérkvi na povéksávanye, vám ino nám na lejpo vcsenyé, jeli je szlobodno ali nej?

Znotrejsnyi sztarisína :

Szlobodno je vszákomi postenomi csloveki dobre recsí zgovárjati, takájse i vám.

Zvünejšnyi sztarišina:

Ali prvo, liki bi one recsí meo vöpovedati ino pred vász dati, pítam vász: jeli je szlobodno prejk praga sztópiti ali nej?

Znotrejšnyi sztarišina:

Szlobodno je. Ali prvo, kak bi meli prejk praga hizse sztópiti, pítam vász, odked szte?

Zvünejšnyi sztarišina:

Mi szmo sz te Kánaánszke z médom ino z mlejkom tekócse obilne zemlé.

Znotrejšnyi sztarišina:

Po kój dobra szte sze pa sze vrnoli ino zakaj szte prisli?

Zvünejšnyi sztarišina:

Mámo eti eden veliki zálog, steri je zalozseni do toga veszéloga Jürjavoga dnéva, ino je oblübleno po naprej hodécsem csloveki, da kikoli dvá pinta odomása szmej szpiti, od tisztoga bomo naprej csakali té zálog

Znotrejšnyi sztarišina:

Kak csüjemo, ví szí za niksi zálog zgovárjate. Mí nikaj za nyega neznámo, more bidti, szte zablódili? Eto szmo szí zvrgli po pinti vína, ino za volo zgovárjanya szószedje, prijátelje

szmo sze vküp szpravili. Drügo je tó: kaj je eti nej ostaríja, kaj bi tákse na sztán jemáli ino kaj bi tü záloge iszkali; nego po steroj póti szte prisli, z Bógom odídte po tisztoj nazáj.

Zvüneysnyi sztarisína:

Nej szmo zabládili, nego szmo po právoj póti prisli. Ár kak je pelala te trí modre krále edna szvetla zvezda, pred nyimi ídócsa k Bethlehemi, gde sze je Goszpon Krisztus naródo ino ober tiszte hizse je posztánola. Tak rávno szmo prisli i mí za tóv szvetlov zvezdov, stera je pred nami sla ino je ober ete hizse posztánola; csi ne vörjete, hodte glédat, nego nam bole na tó szloboscsino dájte, da hocsemo té zálog vö szprosziti.

Znotrejsnyi sztarisína:

Szlobodno proszite ví te szvoj zálog.

Zvüneysnyi sztarisina:

Etak velí povedati ete posteni mladénec, po iméni Kósz József, po szvojem naprehodécsem csloveki: Bojdi Bógi hvála! vido szam lejpo návado od moji Ocsákov i prijátelov, kí szo vu szvéto hizstvo sztópili pred menov, ino vu szvétom hizstvi zsiveli, da je praj lejpo dugovánje, prijétno pred Bógom ino pred lüdmí, pobožno hizstvo, stero je szám Goszpodin Bóg nasztavo, kako velí písztmo szvéto: nej je dobro csloveki szamomi bidti, nego nyemi je potrejbno pomócs meti, stera bode póleg nyega, ár jaj tomi jedi-

nomi! csi v kákso nevoló ali v beteg szpádne, nejma nikoga, kí bi ga z nevóle pomogo. Na tó dugoványe gledócs, te imenüvani mladénec tak velí: I meni je praj szvéti düh szrcé ino pamet nad'gno, da szam szi iszko pod szívv nébov na zemli po vnógi varasej i vesznicaj med vnógimi poglavitimi obrázmi edno k meni pripravno tivárisico, ali mojim ocsam lepse ino mojemi szrci prijétnejse szem nindrí nej mogo nájditi, kak pri etoj postenoj hizsi, edno posteno devojko, po iméni Máriko, kakti csér ete postene hizse gazdo, po iméni Zsítek Jánosa. Da jo pro-szim po mojem naprejhodécsem csloveki za tivá-risico vu szvéto hizstvo, stero je szam Goszpodin Bóg nasztavo vu Paradizsomi, liki od etoga gucsi píszmo. Da je praj to szvéto Trojsztvo vidilo, kaj je vszáka sztvorjena sztvár mejla k szebi szpodobnoga tivárisa, szám cslovik je bio jedíni. Na tó je to szvéto Trojsztvo tanács vcsínilo ino erklo: Vidimo, kaj szo vsza lepó sztvor-jena ino vszáka sztvár má szvojega lasztivnoga tivárisa, szamo cslovik jeszte jedíni; hodmo i nyemi sztvórmó ednoga k nyemi priszpodobnoga tivárisa. Na tó je Goszpodin Bóg eden globoki szen püsztó na Ádama vu Paradizsomi ino ga je vujszpó. Ádam pa gda bi zászpo, Goszpodin Bóg je edno nyegovo rebro vő vzéo ino je ono meszto z meszom napuno, i z onoga rebra je sztvóro zszenszko ino je nyó k tomi prvomi cslo-veki k mozskomi pelao. Ádam pa gda bi sze prebüdo, zaglednovsi to zszenszko, radüvo sze je ino je etak erko: isztina, tó je praj edna kósz, ino tejlo z mojega tejla vzéto. Záto sze ona mozsica bode zvála, ár je z mozsza vzéta. Na eto dugoványe gledócs, cslovik oszlávi szvo-

jega oco, szvojo mater ino sze pridrůzsi k zseni szvojoj, obá bôdeta edno tejlo i edna krv. — Záto te posteni mládénec to posteno devojko proszi vu szvéto hizstvo, kaj i on scsé zs nyóv bidti edno tejlo i edna krv, kak je Ádam z Évov pósztó edno tejlo ino edna krv. Eto szo nakráci moje recsí, na stere posteni i lejpi odgovor csá-kam od vász, kako od naprehodécsega csloveka ete postene szvádbe.

Znotrejsnyi sztarisína:

Ovo csűjem vász, da sze z lejpimi recsmí poklányate ino szí zgovárjate za edno Ószobo ali szí bojdi dévojko; mí od toga dugoványa nikaj neznámo, záto bole edno malo odsztópte nazáj vő, da szí od toga dugoványa pogocsímo z ocsom, z máterjov ino z drűgov postenov zslájtov ete dévojke, jeli je tomi tak ali nej? ino potom toga more bidti, da sze vase i nase recsí bodo glihale, ali pa more bidti, szte zablódili i po právoj póti nej prisli.

Zvűnejsnyi sztarisína:

Csi bi glí jasz odsztópo, z nikak tálom sze nase i vase recsí nebi mogle zglihati, záto szí bole mámo gűcsati z ócsi, kak szkrivomá. Niti szmo nej zablódili, ár szmo po právoj póti prisli.

Znotrejsnyi sztarisína:

Ovo csűjem, kaj sze jáko drzsíte, more bidti, szte kákso míto vzéli od toga mladénca ino proszite to nasó dévojko; ali mí neznámo,

komi? k csemi? jeli za paszterico? ali za szlüzsbénico?

Zvüneysnyi sztarisína:

Te mladénec po meni etak velí povedati: da bi praj jasz nyó za paszterico ali za szlüzsbénico proszo, ne bi táksi poglaviti lüdi trüdo za nyé volo; nego bi li edno zsenszko poszlo. Ali proszim jo po mojem naprejhodécsem csloveki, za hízsno tivárisico, od ocsé, od materé, od sztrícov, vüjcov ino od vsze postene zslájte, vu szvéto hizstvo, da komi jasz bodem goszpodár, tomi ona bode goszpodárica, i komi ona bode goszodárica, tomi jasz bodem goszpodár.

Znotrejsnyi sztarisína:

Ali zakaj sze tak jáko trüдите póleg toga mladénca, kaj ga tak jáko zagovárjate? da dönok jasz pítam vász, sz kím poszvedocsite tó, kaj bi sze nase ino vase recsí mogle zglihati?

Zvüneysnyi sztarisína:

Poszvedocsim najprvle z zsívím Bógom, drügócs z krühom ino z vínom, trtics z oním dnévom, gda je bio zacsétek etoga dugoványa, kak je toga zse trí mejszece zdaj v pétek. Ár na tiszti dén niháo szem, velí mladénec, pri ovoj postenój hizsi dvej pécsi krüha, eden strtnyák vína, ednoga goszáka petáka, ednoga jünca, edno reco kveco, eden korc psenícne mele, edno szó, ednoga tücsnoga bravá, ednoga kokóta popevca, da bi mi praj to mojo drágo zárocs-

nico hránili, do toga krátkoga i veszéloga Jürjavoga dnéva. Ovo je dnesz tisztí dén, záto nam naprej dájte ono Ószobo, za stero sze tak trüdimo.

Znotrejsnyi sztarisína:

Moj priáteo! szvedocsili szte z troujim dugóányem, dabi sze nase i vase recsí zglihale; ali escse je tou nej zadoszta, nego morete z Ocsom i takájse z Máterjov tüdi poszvedocsiti, csi je tomi tak, ali nej. Záto pítam vász, Ocsa ino Mati, jeli je tomi tak, ali nej? *Roditelov* odgóvor: Tak je. — Moj prijáteo zadoszta je szvedóosztva ino szí zgóvárjajte z menov, liki szte i od szvétoga hizstva predtemtoga naprej prinásali; záto jasz pítam vász: ka je to szvéto hizstvo?

Zvönejsnyi sztarisína.

Szvétó hizstvo je nikaj nej drúgo: nego ednoga mozsá i edne zsené dosztójno i pólek právde nerazlocseno vezalo.

Znotrejsnyi sztarisína.

Posteno szte odgóvorili. Ali nadale jasz pítam vász: zakeliko zrokov volo je nasztávléno to szvéto hizstvo?

Zvönejsnyi sztarisína.

Szvétó hizstvo je nájbole za stiri zrokov volo nasztávléno. Oprvim: záto, da bi nasega tiváristva, stero z Krisztusom mámo i nyegove k nám bodócse lübéznosztí példo biló. Vu steri

zroki ti bogábojécsi hízsnicke sze májo navcsiti dvóje dugoványe: 1. lübiti, postüvati, dícsiti ino hváliti Sztvoritela Bogá za nyegovo dobróto, kí je takse plemenito vrásztvo csloveki nasztavo; 2. sze májo navcsiti, da sze morejo lübiti. postüvati eden drügoga, ino vszáko dobro, hűdo teskócsó ednáko vkűp trpeti, kak szvéti Pavel Apostol hízsniike opomína, gda etak velí. Mozskim glavám: ví mózsje, lűbte vase zsene, liki je Krisztus lűbo szvojo szvéto Mater Cérkev. Z stéri rejcsi sze mózsje morejo vcsiti, postüvati ino lűbiti Krisztusa, liki szvojega vekivecsnoga Goszpóda i pólek toga tűdi postüvati i lűbiti szvoje zsené, liki vekivecsne tivárisice. I zsenszke glavé etak opomína szvéti Pavel Apostol: Ví zsene podlozsne bojdite vasim lasztivnim mozsám, liki Goszpodni. Ár je mózs gláva zsené, liki je Krisztus gláva szvoje szvéte Materé Cérkvi. Zzene sze tűdi z etoga dvóje naj vcsijo: 1. lűbiti i postüvati szvojega zvelicsitela Krisztusa i nyemi szlűzsiti; 2. sze pa májo navcsiti szvoje postene Goszpodáre ino mozsé lűbiti, postüvati ino nyim pokorne podlozsne biti. I eto je te prvi zrok za steroga volo je to szvéto hízsztvo nasztávleno. Obdrűgim nasztávleno je to szvéto hízsztvo za volo pomócsi, naj na etom szvejti vu krízsi i nevolaj, ino vu vszáki teskócsaj eden drűgomi pomágata. Od toga szan Goszpodin Bóg tak velí: Nej je dobro csloveki szamomi biti, pomócs nyemi sztvormo, stera bode pólek nyega. Na tó opomína i szvéti Peter Apostol hízsniike etak govorécsi: Ober toga bojdite vszi edno, ednoga nevola naj bolí i toga drűgoga. Obtrétjim nasztávleno je szvéto hízsztvo za volo naszledűványa csisztoga zsítka i odűrjáványe necsisztoga, rűzs-

noga i szramótnoga zsitka. Od toga dugoványa szvéti Pavel Apostol etak velí: Za volo hábanya práznosztí, vszáki mózs naj szvojo lasztívno zseno má, i vszáka zsená szvojega lasztívnoга mozsá. Dúzsni vá szta záto eden za drügoga Bogá moliti, naj sze vszáki vu csisztócsi zdrzsi, i ni szrcá, ni pámeti, niti tejlo ne oszkrúni. Ár tak bodeta Dühá szvétoga csishta poszóda, prebivá-liscse ino Cérkev. Obstrtim nasztávleno je szvéto híztvo záto, naj sze bogábojécsi szinóvjé ino cserí plodijo, i gori hránijo, kako szvéti Dávid velí: blázseni bodeš, gda bos tvoji otrok otroke vido, tvoja zsená v hízsi ti bode, kak roden trsz, tvoja decsica okóli tvojega sztola szprávijo sze lepó, kak oliovoga drejva gyíngave síbe. Etak csloveka Bóg blagoszlovi, kí sze nyega bojí. Eto szo tiszti zrokóvjé, za steri volo je to szvéto híztvo nasztávleno.

Znotrejsnyi sztarisína.

Moj priáteo! obilno szte odgouvorili od zrokov nasztávlénja szvétoga híztva; ali dönok jasz vász mám pitati: gde, ino szkim je potrdjeno szvéto híztvo?

Zvönejsnyi sztarisína.

Potrdjeno je vu Káni Galileji. Káni szta pa dvej, velika ino mála, vtoj ménsoj Káni je z-csüdom potrdjeno, tou je pa z-vodé na vino obrnenyej. Ár je vu onom vrejmeni, bila szvádба vcsinyena vu Káni Galileje, na stero je i' Krisztus szvojov predrágov Máterjov, ino z-Vucsenikmi szvojmi bio pozváni. Potomtoga pa gda bi sze vino zmenkalo, erkla je mati Krisztusi; „Színek,

vina nemajo. Odgovorécsi nyej Krisztus: Zsena, ka mam jasz z-tebov? nej je escsé prisla vöra moja. Erkla je Mária hlápcom: kajkoli vám zapovej, tou vcsinte. Bilóu je pa tam sészt kameni vejder polozseni pčuleg ocsiscsávanya zsidovszkoga, steri je vszáko drzsáló dvej ali tri merice. Ercsé nyim Jesus: napunte te vejdra z-vodóuv, i' napunili szo je strihoma. I ercsé nyim Jesus: napunte te vejdra z-vodóuv, i' napunili szo je strihoma. I ercsé nyim: zájmlite zse, i' neszte Sztarisina. I neszli-szo. Gdabi pa koustao. Sztarisina. na vino obrnyeno vodóu (i' nej je znao, odkec je bilou: szlugi szo pa znali, ki szo vodóu zajimali,) zové Zsenina Sztarisina, i' ercsé nyemi: vszáki cslovik oprvics dobro vino polozsi pred goszté; i' gda szo sze nápojili teda to lagojejse dene pred nyé. Ti szi pa zadrzsao to dobro vino notri do eti máo.“ Z-etim csüdom, stero je náj prvle vcsino Krisztus vu Káni Galileji, je potrdjeno to szvéto hizstvo.

Znotrejsnyi sztarisína.

Moj priáteo! razmim vase lejpe recsi, da sze szkoro scséjo nase i' vasse recsi zglihati; ali nikaksi hūdi glászi szo prisli od toga Mla déncia. Tak velijo od nyega; ka je praj vtraglivi, na poszteli lezsi, ino gda drügi dobri lüdjé na delo idejo; teda szi on nogé gori po sztejni oprávla, ino tak nemárnoszt szpunyáva. Záto csi bi praj tóu tak bilóu, ta dévojka tak veli: ráj bi brezi nyega bila, kak zsnyim zsivejla.

Zvönejsnyi sztarisína.

Isztina je: te Mladénoec ne taji szvojega

bina, idem, on veli: ráno sztánem pred zórjami, gda drügi dobri lüdjé escse szpijo, teda moje delo oprávim, opravivsi je, vmemem szi szvetli Karabin, ino idem vö napolé, ali kam inam, ino szi sztrlím jelena, ali szrnou, ali pa závca, ino tak domóu prineszém, ino szi máo preminim, kaj gda ta moja drága zárocsnica bode vidila, na káksem dobrom máli bodem nyóu jasz drzsao, bode sze króuto veszelila. Tóu je sztanovito tak.

Znotrejsnyi sztarisína.

Moj prijáteo! csi bi tó tak biló, ta nasa divojka bi tomi jáko rada bila; ali je tó tak, ali nej?

Zvönejsnyi sztarisína.

Sztanovito, kaj je tó tak!

Znotrejsnyi sztarisína.

Bojdi Bógi hvála! da sze nase i vase recsi szkoro hocsejo zglihati, ali nadale, ta divojka dá povedati: da je prej sztára naváda tó, da vszáki zárocsnik szvojoj zarocsníci more kaj zazseniti, tak prej i jasz zselem, velí ona, csi bi prej Goszpodin Bóg tó dokoncsao, kaj bi nyega prvle kako mené z toga szvejta vövzéó, stero ne zselem, po nyegovoj szmrti bi szi znála povedati, kaj tó ino tó po mojem Goszpodári ládam, ali vu öroki, ali vu márhi, ali vu póli, ali pa kaj gotovoga zazseniti. Tó szo te postene divojke recsi.

Zvönejsnyi sztarisína.

Zazseni ji náj prvo szvojo právo vöro ino szvoj lejpi bejli zshivot.

Znotrejsnyi sztarisína.

Za veliko ino za dobro vzeme tá divojka, ár je i ona zazsenila nyemi szvojo právo vöro, ino szvoj lejpi bejli zshivot; ali escse drügo zselej, da nyej naj kaj gotovoga ali öroka zazseni.

Zvönejsnyi sztarisína.

Zazseni ji vsze Trszke goré ino Lüblán-szke dolé.

Znotrejsnyi sztarisína.

Dabi prej nyegovo biló, ka obejcse, bi dobro biló, ali nej je nyegovo, niti ne zahváli toga obejtanya, nego gorice, ali nyivo naj zazseni.

Zvönejsnyi sztarisína.

Zazseni ji v niksem póli dvá plüga zemlé, ino nindri vrhej eden gyám goríc na dvajszeti kopácsov; stero ta postena divojka za dobro naj vzeme.

Znotrejsnyi sztarisína.

Na tó rokó dajte ino porokov za pétdeszét ranski.

Zvönejsnyi sztarisína.

Moj prijáteo, jeli szmo vasz zadovolili z porokmi?

Znotrejsnyi sztarisína.

Zadovolili szte nasz.

Zvönejsnyi sztarisína.

Hvála bojdi Bougi! zdáj 'zse te mládénec
veli povedati; kaj bi nam ono Oszobo naprej-
dáli, za stero sze trüdímo.

Znotrejsnyi sztarisína.

Moj priáteo! one ószobe nega domá, za
stero sze trüdite; ár je v-Radgonyo sla po zá-
csimbo, po fige, mandale, po prpeo, ino po
sáfran. Nadale: neszla je eden korbeo bilic, dabi
kaj mogla szpoküpiti, kaj gda ti nyéni drági
gosztje k-hizsi pridejo, z-zsmajhnov jejsztvinov
nyé bode drzsála. Za toga zroka volo je nega
domá.

Zvönejsnyi sztarisína.

Vidili szmo edno dévojko, kaj je z-ednov
pütov hitro'sla ino jo eszi v-hizso naszkakouk
bejzsala, í' etak je erkla: nebom prej sla, kama
szam sze napoutila, í namejníla idti; ár szo tü
moji drági gosztjé, stere szam csákala; záto je
domá, naprej nam jo dájte.

Znotrejsnyi sztarisína.

Csi máte táksega postenoga ino jedrnoga
mladénca, ki jo gori more nájdti, dopüsztim
vam, naj jo pojiscse.

Zvönejsnyi sztarisína.

Hvála bojdi Bougi! najsli szmo to naso
Oszobo, za stero szmo sze tak trüdili — szta-
novito, da je tou tiszta ószoba. Zátó zdaj szmo

zse veszéli; i' tou radoszt, escse nadale meti naj moremo, te Mladénec, tak veli povedati: proszim za drágo mojega Oco, ino mojo Mater, po toj mojoj lüblénoj zárocsnici, da mi z mojim málim seregom, edno ali dvej vöri szálas dájo, i' za moje pejneze jeszti ino piti: gda bom pa steo odtéc odhájati, ka potrosijo na nász, hocsem nyim lepou plácsati. Záto nam meszto pokázste, gde szí doli szédemo.

Znotrejsnyi sztarisína.

Tak velijo te Ocsa szvojemi drágomi szini: kaj z-dobre- voule nyega ino nyegov máli sereg gori vzemejo, ino sze veszelijo i radüjeo kaj sze je k-nyim vrno; tou prej zlübéznoszti vcsiniti scséjo. — Záto szí eti, doli szedte.

Gda szí zvönejsnyi szvatovje zse doli szposzédejo.

Znotrejsnyi sztarisína.

Ali razmite vszi, kare vasz je Bóg dáó, vu hizsi etoga postenoga Goszpodára. Etak velijo povedati po iméni Zsítek János szvojov lüblénov Goszpodaricov: Dao nama je Bóg ednoga sziná po toj mojoj cséri, ki sze je szvojim málim seregom k meni vrno, steroga rad vidim, ino ga z tim nyegovim seregom z dobrevóle rad gori primem, ino nyemi meszto dám, gde szí doli széde, pólek toga piti ino jeszti, záto z tim szvojim málim seregom eden krátki csasz dobrevóle naj bode; ino sze nikaj naj ne podigáva, nego szí bole lejpe recsi naj zgovára, stere bodo Bógi na díko i hválo, lüdém pa lejpo példo i postenyé.

Zvönjsneyi sztarisína.

Ali postena Szvádba! razmite máli ino veliki, kare vasz je Bóg dáo; teliko veli povedati te posteni Mladénec, po iméni KósZ József, po szvojem naprejhodécsem csloveki hválím vam, kak mojemi drágomi Ocsi, po mojoj lüblénoj zárocsnici, kaj me z tim mojim málim seregom radi vidijo, pri szvojoj postenoi hizsi, i' pouleg toga jeszti, ino piti nam obejcseo. Csi bodo nász tak veszéló tróstali, tak bomo sze i' mi nyih radi drzsali dobrevóle bodemo, ino lejpe recsi bomo sziz zgovárjali

Zgovárjánya pri Vecsérji.

Znotrejsnyi sztarisína.

Vi postenyá vrejdní, vküp szprávléní gosztjé!
Zdaleka pridócsi, na eto goscsenyé,
Ki szte z-lübéznosztí gori nadignyeni
Zdaj vszi poszlüsajte, ki, szte vküp szprávléní.

Nej je moj cio ete, naj vam doszta gucsim,
I' z-vnógimi recsmi vasz tü trüdim
Nego je té moj cio, csészt naj vörno noszim
Hráno naj prineszém, i' tak naj odsztópim.

Zdaj te nas Goszpódár, veliko radoszt má,
Kaj je eta Szvádba k-nyemi vküp szprávléna;
Záto je zdaj velo gor' prineszti jeszti,
Kaj bi sze nyegov gósz, vszáki meo najeszti.

Zátó drága brátja! veszéli bojdite,
Kel'ko sze vam vidi, jejte ino pite.

Vszáke-félé zsaloszt odszébe zdáj dente,
Meszto toga sze bole eti radütje.

Nas hizsni Goszpodár escse i' tó zselej,
Stero zdáj od-méne vszáki dobro naj zvej:
Ki bode jo i' pio, tejli na zsvlejnye
Bóg nyemi naj dájé na popolno zdrávje.

Gda sze drüga hrána gori prineszé.

Znotrejsnyi sztarisína.

Na veszélje szercá Bóg je vino sztvóro,
Kak' je szvétí Dávid v Zsoltári popiszo
Záto je Goszpodár lagev zvrtati dáó,
Pun kamenec vina, na szto prineszti dáó.

Záto z-toga vina, dobro sze napite,
Na'tom gosztüvanyi dobre-voule bojd'te,
Kamenec naklonte, ino ne zaszpite,
Ali z-toga vina, m'i tüdi podájte

Gda sze trétja hrána gori prineszé.

Znotrejsnyi sztarisína.

Postena Obszida! lacsni naj ne bodte
I z-práznim 'saloucom vi domou ne hodte;
Tou je trétja hrána; záto, kaj naj jejte
Z-Bozsim blagoszlovom, vi tou vsze pojejte.

Gda sze strta hrána gori prineszé.

Znotrejsnyi sztarisína.

Velí nas Goszpodár, tó je trétja hrána,
Bár vszáki naj jej zsnyé, ár je nej neszlána,

Z lübéznosztí szrcá vam dá je Goszpodár,
Hráno i pítvino, szkazsüje vam szvoj dár.

Zvönejsnyi sztarisina.

Prijátelje! povem vam edno pravico,
Nebom vam raszkládao nikakso frlico,
Poszlüsajte mené zdaj malo trplívo,
Dokecs raztolmacsim vam to szvéto hizstvo.

Gda Oco Ádama je Goszpon Bóg sztvóro,
Teda szvéto hizstvo je on szam nasztavo,
Zs nyegovoga rebra edno kószť je vövzéo,
Z-stere Ejvo zsenszko k nyemi je posztavo.

Sztarisína je bio szam nébe-zémle Krao,
Kak tó szvedocsi Mózesá prvi tao,
Obilno naprej dá, bár vszáki zbrojávaj,
Li na ete knige szebé zanihávaj.

Tó zrendelüványe nebeszkoga Krála,
Povidilo sze je, kak vidímo z tála,
Szvéti Pátriárvkov, Apostolov zsítka,
Kaj szo zsene meli, kázsejo píszma vszáka.

Za blázsenoga jasz bom onoga pravo,
Koga Bóg z dobrov zsenszkov blagoszlovo,
Vnóge példe bi jasz lehko naprej znoszo,
Z sterimí bi jasz tó lepó poszvedocso.

Blázsen je on, kí má vórno dobro zseno,
Ár je dobre zsené delo osznájzseno!
Blájzsen je on, koga Bóg tak blagoszlovo,
Vóri mojím recsám, konec szam posztavo!

Znotrejsnyi sztarisína.

Odsztópi prijáteo, jasz bom tüdi gúcsao,
Pred táksim cslovekom escse nehom múcsao,
Kaj szam jasz jedíneć, z tehom sze neminim,
Zselem zsívi z párom, jasz sze neozsenim

Znás, Pavel Apostol nej sze je ozseno,
Krisztus Jezusa krizs za szvoj kincs meo zselno,
Takáj Krisztus je bio nyemi nyegov zsítek,
Záto je i nyemi dáni vecsni zsítek.

Vnógomi je hisztvo na veliko skodo,
Nenamejri sze vszáki na pobožno Sáro,
Niti na Ozsébet, ni nej na Mário,
Nego sze namejri vnógi na Delilo.

Znás ov mocsen Sámson, kak je on obhodo,
Gda sze od szvoje zsené pocsalárnom vodo,
Vu szmrtno boleznoszt on je pripelani
Ino potom konec nyemi je vcsinyeni.

Bole záto pajdás, kaj sze ne ozsenis,
Od kühnye teda nikaj szí ne míszlis;
Ali vöri, kak szí ednók vzemes zseno,
Ka bodta jela dvá, miszlo bos szí túzsno.

Trbej szeni: pizsker, korito ino szito,
Scsé dabi nyé csrvou vszigdár biló szito,
Tam bodes sze skrábao, gde te neo szrbelo,
Gda nikaj nebos meo, pade ti trbelo.

Zvönejsnyi sztarisina.

Vídim, kaj szí rocsko jáko gori nagno,
Nezsamurszko víno zs nyé szí vö potégno,

Próti hizstvi záto teliko szi gúcsao,
Bi bole biló, kaj bi tí zdaj múcsao.

Gda sze zelje gori prineszé

Znotrejsnyi sztarisína.

Drága brátja, zdaj je zelje prineseno,
Dobro zafrigano, nej je pritepeno,
Csíszto, lejpo bejlo, i szkühano sznájzsno,
Vzemte szi bár zs nyega, kak je jáko zsmajno.

Tó je escse rána nasega országa,
Szlovenszkomi lüsztví jesztvína predrága,
Escse ino královje paszko májo na nyé;
Blázsena je zemla, gde jé tó korenyé.

Jejte drághi moji, zdaj vam vecs prineszém,
Ali csi zselejte, doli je odneszém,
Etam z szakacsicov malo sze poszmejém,
Tak po szvojoj vóli vína sze napijém.

Deszét vejder lagev na pipo szam vdaro,
Csi mi ne vörjete, poglednite dobro,
Ne osztánem v lázsi, naj ne miszli niscse,
I víno prineszém, kíkoli piti scsé.

Gda sze pecsénye gori prineszé.

Zvönejsnyi sztarisína.

Dobra je pecsénya, z dobrov masznov kásov,
Gde sze drobovína gószke küha z táksov,
Tücsna pecsena gósz, z tóv drügov pecsenyóv,
Jejte drághi moji, tó je te blagoszlov.

Znotrejsnyi sztarisina.

Veszéli je Apa, i' mí sze veszélmo!
 Nosza drága brátja, radi jejmo, pójmo!
 Nej szmo na trobíni, tü sze ne dreszélmo!
 Veszéla je Mama, i' mí sze radüjmo!

Z zsaklom bom noszo sör, z resetom víno,
 Dobro szí vzsívajmo szvadbeno trobino,
 Kamenec podájmo li vszákomi bisztro;
 Klejt nej zaprta, víno dájem hitro.

Od goszlarov.

Znotrejsnyi sztarisina.

Postena Obszida, kvár sze je pripeto,
 Goszli szo sze sztrle, zdaj vídimo eto,
 Stere je muzsikás nazáj vküp prikelo,
 Ali na nyé sztrüne bi djáti trbelo.

Záto náj szí goszlar sztrüne má küpiti,
 Ino zs nyimi nász dobrovoló szpraviti,
 Li eden po ednom dvá grosa náj deje,
 Potom vu plészanyí on sze naj szegreje.

Zahválnoszt hizse Goszpodári, gda zse scséjo
 odhájati zseninovi szvatovje.

Zvönejsnyi sztarisina.

Ali razmi postena szvádba, máli ino veliki,
 kare vasz je Bóg dao. Ete nas posteni mladénec,
 po iméni Kósz József po szvojem naprejhodé-
 csem csloveki eto velí povedati: hvála bojdi
 Bógi, priso szam k mojemi drágomi Ocsi ino

k mojoj drágoj Materi po mojoj lüblénoj zarocs-
níci z mojim málim seregom, ino szo nam náj
prvo meszto dáli, kaj szmo szi doli szeli, jeszti
i piti zadovolno. Da nam je zse cajt odhájati,
zátó proszi te mladénec kak szvojega drágoga
Oco, ino szvojo drágo Mater, najpovejjo, kaj
sze na nász potrosili, hocsemo nyim lepó plá-
csati, bole poszédécs, kak pobizsécs.

Znotrejsnyi sztarisina.

Ete postene hizse Goszpodár, kakti Zsitek
János, szvojov lüblénov tüvárissicov, eto velijo
povedati: tó szem praj z dobrevóle ino z lübéz-
noszti pripravo, ino mojo dobro-volo k nyemi,
ino k tim nyegovim szem rad szkázao; zátó kaj
szo pojeli ino szpili, Bóg nyim dáj na dobro
zdrávje. Drügo szo nikaj-nej duzsni, nego: rá-
zum i' postenyé, ino z lejpim tálom k mojoj
hizsi prisli, tak je i' jasz z lejpim tálom od-
püsztim.

Szlobód sznehé.

Zvönejsnyi sztarisina.

Vajda! tvoje goszli naj malo hejnyajo;
Ni vase osztrógvi, pleszci! necinkajo.
Mozski naj pri sztóli naméri szedijo,
Zsenszke pa po kotéj naj nézrabolijo.

Vszáki szi szvoj jezik zdaj mocsno zavé'zsi,
Nogé nakri'zs deni, vüha eszi dr'zsi,
I dobro kebzüjte vszi ze-vszeza tála;
Ár de nasa sznejha zdaj szloboud jemála.

Predevszéjm sze k tebi obrném, Ocsa moj!
 Odpri szrcé tvoje vernoj cséri tvojoj,
 Stero je za méne vszigdar tak gorelo,
 Ino mojo szrecso najbole zselelo.

Ti szí mi po Bógi bio dobrocsinitel,
 I na eto szrecso veren moj voditel:
 Kak bi odhájati mogla zdaj od tébe
 Jasz, brezi zselejnya blagoszlova nébe!?

Vzemi dobrovolno áldov ete máli,
 V-sterom ti moj jezik za vszé lepou hváli,
 Ka szí mi vu cejlom 'zitki dobra szkázao,
 Gda szí me, kak veren pasztér, verno pászao.

Blagoszlovi te Bóg ze-vszém, ka szí zselejs,
 Escse i tam, gde sze niti szam nedovejs:
 Dáj ti eti dúgi i veszéli zsitek,
 Po szmrí pa v-nébi blá'zseni prebitek!

Ka má govoriti, i tebi jezik moj,
 Drága mati moja! vu britkoszti szvojoj?
 Jaj! — placsa szkuze mi zalejvajo szrcé;
 Gda tebé osztávlam, 'zitka mojga szunce!

Med boleznosztami szí me ti rodila,
 I na verní tvoji prszaj me dojila;
 Kelko szvetli noucsi kre méne szküszila!
 I kelko bremena rada prenoszila!

Na tvoji nárocsaj szem jasz szladko szpála,
 Gda szem ni za szébe escse prav nej znála;
 Z-tvoji vüszť szem návuk modrószťi vdáblala,
 Gda szí me na eto szrecso osznávlala.

Ah — nema nej moje szrcé obcsütejnya.
 Nezmöre jezik moj telko govorejnya,
 Szkém bi zaváliti mogla tvojo vernoszt,
 I meni szkázano gorécso lübéznoszt.

Bóg, kí je szam zmozsen vsze tó povrnóti:
 Povrni tí vsze zse tü na tvóji póti:
 Ino gda tvoj drági zsítek szkoncsas eti,
 Daj ti tam tvoj nájem v obilnoszti zéti!

Drági roditelje jasz odídem od vász,
 Ah szebom mám neszti vasi vüszti mili glász,
 Osztante zbógom! moja szkuza, moj küs
 Naj bode veszelitel vasi bolezní düs!...

Sznejó pripelajócsi k hizsi, sztarisína etak má praviti:

Postena szvádba! razmite máli ino velíki,
 stere vasz je Bóg dao vu hizsi etoj postenoj.
 Tó velí povedati ete posteni mladénec po iméni
 Kósz József: Dao mi je Bóg edno málo szkrb,
 stere szkrbí szam obszebi nej mogo doprneszti,
 nego szam dao prizvati sztríce, vüjce, szváke i
 moje dobre szószide, kí szo sze pólek méne
 trüdíli, sterim szam edno málo vecsérjo szpraviti
 dao; záto sze nikaj ne dreszélte i ne zsalsosztite,
 nego veszéli i dobre vóle bojdite eden máli csasz
 ino pólek toga szí Krisztusove recsí zgovárjajte.

**Na drügi dén za sznejóv pridócsi szvatovje sze
 etak moreje pokliniti.**

Zvönejsnyi sztarisína.

Pomori vasz Bóg! postene hizse goszpodár,
ino vsza postena Obszida!

Znotrejsnyi sztarisína.

Bóg vam pláti!

Zvönejsnyi sztarisína.

Jeli szo domá ete postene hizse goszpodár,
po iméni Zsítek János; jeli szo domá, ali nej?

Znotrejsnyi sztarisína.

Domá szo.

Zvönejsnyi sztarisína.

Jeli sze je szlobodno z nikelkini recsmí pri
etoga postenoga goszpodára hizsi zglásziti, stere
recsí bi bilé Bógi na díko, nam vszem pa na
edno málo vcsenyé; jele szlobodno, ali nej?

Znotrejsnyi sztarisína.

Szlobodno je.

Zvönejsnyi sztarisína.

Zmoszni Goszpodin Bóg je zsenítev eti na
szvejti na lidí zavüpaó, da eden toga drügoga
vu szvéto histvo náj pomágajo. Ali mládoga
Tóbiása zsenítev je Goszpodin Bóg nej na lidí
zavüpaó, nego je szvojega szvétoga Angela
Ráfaela zsnyim poszlao, kí ga je vu Ráges váras
pelao, ino nyemi je Ráguelovo csér szproszo za

zseno, po iméni Sáro, stero je i na videjnye ocsé i materé odpelao. Tó vidócsi ocsa i mati, on velike csüde i sztráha szta nej znala pítati: kama? komi? i zakaj jo pela tak na nágli? Po malom vrejmeni Ráguelovo szrcé szi je nej moglo pocsinóti za volo cséri. Vküp je szpravo szvoje szluge, dao nyim je ceringo, lejpe senke, dáre, ino je nyé poszlao szvojo csér iszkat, govorecsi: „Idte i poiscsite mojo csér, ino tisztoza országa, várása ali vesznice lidém dajte lejpe senke ino szi zsnyimi lipó zgucsávajte; more biti vász gori prímejo ino vász ne ospotajo“.

Szpodobnim tálom te nas goszpodár po iméni Zsítek János, tüdi je tak obhodo. Vcseraj szo prisli k nyemi nikaksi orozsnáti hüdi lidjé, proszécsi nyega sztan, ino dabi te nas goszpodár notri prijaó, pólek toga jeszti ino píti nyim je zadoszta dao, i gdabi zse nyim steo posztílati, oni kakti nezaválni szlugi, szo nyegovo dobróto nyemi z hüdim povrnoli. Ár szo edno nyegovo csér popadnoli, ino szo jo szilov odpelali. Záto je on nász dnesz vküp szpravo z táksim tálom, kabi to nyegovo csér sli iszkat, kak je i Ráguel vküp szpravo szvoje prijátele ino szluge, kabi sli iszkat nyegovo csér. Ino po vnógi mesztaj i vesznicaj hodécsi ino iszkajócsi to nyegovo csér, i nenájdevsi, teda nam je vu etoj vészi edna baba povejdala ino pokázala eto hizso, kaje prejeti nyegova csí Bóg dáj dobro tisztoj babi! — Ali pólek toga nam je tüdi lagoje glászi povejdala: Ka szte toga nasega goszpodára csér, stero szte nam poszili vneszli, komaj eden fertao vöre v toploj hizsi nyáli, nego szte jo vö na mráz zegnali, ino szte nyej nyé deklinsztva lejpi cimer, ali páрто vzéli, ino szte jo tak ospotali; stero

te nas goszpodár csi zvejo, velika zsaloszt bode nyí obhájala.

Znotrejsnyi sztarisína.

Kí babe poszlūsajo, oni z lazsmí hodijo. Dabi tak csiníli, kak vam je vas goszpodár zapovedao, dobro bi biló, ali nej szte. Isztina, páрто szmo nyoj vzéli, ár je tó nyej tesko bremen biló, nego szmo jo z táksim cimérom pokrili, kak sze postenoga zsenszkoga szpóla, postene zsené dosztája. Tó je pa nyej nej na ospotanye, nego na postenyé, ár je toga nyej nej potrejbno biló.

Zvönejsnyi sztarisína.

Da szo ete nase i vase recsí kak vídim vsze pravicsne ino isztinszke; záto proszim vász, kakti naprej hodécsega csloveka, pokázste mi meszto, gde szí z mojim málim seregom doli szédem, potom nam jeszti i piti dajte, ka de nam dobro.

Znotrejsnyi sztarisína.

Ovo szí eti doli szedte.

Zvönejsnyi sztarisína.

Poszlünite mené vszi Ádama szinóvjé,
Kíkoli vu etoj hizsi vküper szprávlen je;
Dokecs naprej povem mojga szrcá voló,
Li tecsasz naj nejman v jeziki nevoló.

Zdaj je nasa szneja gosztém dár poszlála,
Steroga je gori na szto djáti dála;
Kaj bi darüvala velike i mále,
Kí bode zsnyega jo, naj mi bó na zdrávje.

ZVACSINSZTVO.

Kak more pozávati zvacsin szvate na gosztüvanye.

Mér krscsanszki i bozsi blagoszlov zselém etoj
postenøj hizsi!

Jasz szam poszlani kvam z Króga od Kósz Stevana ino od nyihove tivárisice, takáj od nyuvoga sziná Józsefa. ino nyegove zárocnice, z Bákovec Zsítek Jánosa i nyuve tivárisice ino od nyuve cséri Márike, steriva szta sze pólek bozsega zrendelüvanya na zsítek szvétoga histva doli zavézala. Záto szvojega radüvanya prvi dén, to prisesztno nedelo scséta drzsati, vász pa z tov rodbinov i drügimi prijátelmi, ino z drügimi prijétnimi gosztmi vu racsun scséjo zracsunati. — Záto sze i po meni dáte zvati naprej imenüvane nedele, na eden máli falácsec krüja i na pár kupic vína, sterim je Goszpon Bóg nyé blagoszlovo. Záto sze nemate znikim vözgovárjati, nego szí krédi drzste trde mosnyé, glaszne guté, friske peté i osztre nozsé. Ár szvéti János na drügom táli szvétoga píszma etak právi: Vo onom vrejmeni bíla je szvádba vu Kánai Galileji na, stero je Krisztus szvojoj drágov máterjov ino szvojmi vucseníki bio pozváni, ino gdabi sze víno zmenkalo etak právi mati Jezusi: Szinek! vína nemajo.

Odgovori nyej Krisztus: Mati, kaje meni z tebov, escse je nej prisla vöra mojo. Potom je erkla Mati vucseníkom: kajkoli vam bode velo csiniti, tó vcsinte. Biló je pa na tisztom meszti posztávleni sészt kameni vejdríc, pólek ocsiscsávanya zsidoszkoa. Vszáko dvej ali trí merice drzsavsi. Zapovedao je Jezus ta vejdrica napuniti, ino potom je erkao: zájmlite do strihoma ino je neszte sztarisíni i oni szo tak vcsínoli. Gdabi pa te sztarisína kóstao vodó na víno obrnyeno, ino je nej znao odkod bi tó biló, ali tiszti szo pa dobro znali, kí szo zajímali vodó, teda je prizvao Zsenina govorécsi: „Vszáki cslovik prvo dobro víno dá gosztém, potom gda szo zse pijani gosztjé, te dá pozadnyeje pred nyé. Tí szi pa doszejga to dobro víno zadrzsao“. Z etim csüdnim delom je potrdjeno to szvéto histvo, stero je nájrvo vcsíno Jezus vu Kánai Galileji.

No tak drági moji prijátelje nikaj sze ne bojte, ár i nász tüdi Goszpon Krisztus blagoszlovi. Mámo zgrábleno edno szinico, stero devét báb zse trí dní szkübé, sterim pérjom okóli rama nasztelemo, kaj csibi steri szpadno, tak na méko szpádne. Meszá mámo csüda, ednoga biká szmo edno leto krmili na ednom erzsenom betvi privézanoga i onoga szmo bujli. Szamá jájca májo trí cente. Sztrejllili szmo ednoga bravá i kak szmoga vdiljek po póli vlekli, brázda sze escse vídi i tam zdaj Dóbeo tecsé na onom meszti Gori szmo ga raszpravili, szala je meo teliko, ka szmo nej vedli kam zsnyim. Pridócsa edna deklícska, vu förtoj je pográbila, na hizso odneszla, ino je tam v edno lesnyekovo liscsanye szránila, prisla je edna mravla pa je vsze pojela. Szlanino szmo pa obeszili za szlemen, dá jo je gózseвка

nej mogla zadrzsati, ftrgnovsi sze, dolispádnola ino mosznice podrla, na ednoj pavocsini obisz-nola i ona jo je komaj obdrzsála.

Nadale csibi meszó szfalilo, poszlali szmo edno ciganszko nágo dejte na szüji bród ribe lovít, te vlovlene v nádre mecse. Nadale poszlali szmo vu góscse trí jágre zviríno sztrejlat; eden je szlejpi, te drügi je plantavi, te trétji pa nikaj ne vídi. Te szlejpi bode sztrejlao, te plantavi de lovio, te steri pa nikaj ne vídi, tisztí bode noszo. Záto sze nikaj ne zagovárajjte, meli mo zadoszta sztroska. Rába i möra je pogorejla, kóla za kóli pecsene ribe pelajo; ár po pétki i szoboti bomo szí ráno premínyávali. Slo je vö dvajszeti jágrov na jagrijo, tak szo sztrejlali, ka je szpádnola lizica; lizica je szpádnola na závca, závec na szrno, szrna na jelena, jelen na vuká, vúk na bravá, bráv na biká, bík na kozó, koza na ovcó, ovca pa vu szkledo. Tak bomo szí premínyávali vnogo féle ráne szlacsec. Záto sze li krédi drzste na dén naprej imenüvani.

Obertoga oblübili szo i tó, ka csi vszamogócsi Goszpon Bóg nyí blagoszlovi, zsítek nyuv podúzsá, i z drügimi dosztojnimi dobrótami zselejo vam vas trüd povrnóti. Tó szo recsí moje kvam nakráci.

Pozvánoga gosztá odgóvor.

Zaválim lipó nyuvo postenyé, ino prijátelszko lübéznoszt, ka szo sze znász nej szpozábili; csi de nasz Goszpon Bóg vzsívao vu mócsi i zdrávji obderzsi ino od drügi protivni zádav mentüje, nyuvo veszélo hizso sze pascsili bomo pogléd-noti, szebé notri prikázati i nyim na radoszt bidti; z mojim iménom nyí pozdravte.

Szlobód fasenszka.

Minólo je zse szeden tjédnov vu etom leti,
Ka szo sze moji szvétki zacsnoli zse szvejtiti,
Vu steri, kaj szte v szrci ví lübili, zseleli,
Vu plészanyi, vu muzsiki szte zadoszta tao meli.

Nej dávno ino pleszica vasz je dobro gosztíla,
Zsnyóv je tam citerás i z vínom puna pütra;
Vnógokrát vam je vas gút szüje szline pozsérao,
Medlóvno plészajócsi, kaj sze je tá podérao.

Oh drágo, zláto vrejmen! da szí itro odislo,
Tó moje szvetlo szunce oblácsno vrejmen szkrilo;
Moja radoszt, sterov je szrcé biló veszélo,
Tá je vsze veszélje z dnévom vrét je mínolo.

Znam da zse vnógi zsenin on vu szvojoj vóli,
Szvojoj tivárisici rokó má na sinyeki;
Kí pa prázno kosaro dóbó, té sze zsalosztí,
Szvoje veszeljé szí iscse po drügom gosztüvanyi.

Vnógi szvoj fundamentom szvojega blázsensztva,
Kam szvojga prisesztnoga túznoga dugoványa;
Zdaj je polozso — komi je zsenítev v püscsena,
Notri do szmrti nyemi bode tivárisica hizsna.

Vnógo je drkao, csi je dóbo verno tivárisico,
On je nej meo doszta szna, da oblejtao vesznico;
Ali po cajti bode sze escse on jókao túzsno,
Csi de vido pred szebov, ka sze je hüdo ozseno.

Szmejsno szam glédao vnóge víno nepívce,
Kak szo obracsali szvoje nekepesne lampice;

I zsiunatne poplate, szlóke nogé bolécse,
Vidócsi i od plészanya vö obrnyeno plecse.

Goszlarszko nóto komaj kak szte ví zacsütüli,
Vszáka vasa kotriga ozsivejla sze vam v tejli;
Ino csije cifraszti zvacsin vam priso k hizsi,
Etak szte erkli: pleszi sze mi vszáki drzsi.

Csi szte pa pozváni nej bilí na gosztüvanye,
Oblekali szte sze vu csarne, rúzsne podóbe;
Szvoj obráz szte szí zamazali, kak kóvranye,
Tak ví notri pridócsi na posteno gosztüvanye.

Niki pa szvoje vlaszé z kódilov szí povéksáva,
Drügoga je pa z bejlim pérjom nakrita gláva;
Vnógoga decska, kak ta ciganszka je krlava,
Ni doli ne na mála vrák tejla nyegovoga.

Niki sze vu szomárszki kejp rúzsno oblecsáva,
Drügi pa v konyszka i zvonec na sinyek dejva;
Za vüzdo pelajócsi szpameten sze szmejáva,
Kaje cslovecsa konyszka velika grátala gláva.

Vnógokrát neszláno i netrejbno szmo mí jeli,
Dosztakrát szmo sze sznenov glavóv mí szmejáli;
Nájbole pejneze szmo je mí nej milüvali,
Ár szmo mí vszáki plesz za pejneze küpili.

Ali dobro je — zdaj je biló vrejmen toga,
Meszto, dén, híp i vöra, króto jáka prílika;
Zdaj sze nyemi gyenejo mozgóvjé notri v glávi
Vszákomi, kí pamet má notri vu szvojoj glávi.

Li v pétek i v szoboto szí szamo pocsívate,
 Nemate delavnoga dnéva niti nej nedele;
 Ali po vrejmeni tó szvoje dobro veszélje,
 Merkajte da zsalosztno nigda ne objócsete.

I jasz tüdi pijánca da szam oszobo noszo,
 Pod nyegovo zásztavo doszta szam jasz poszvéto;
 Ino dokecs z veszéljom szam sze nej napuno,
 Za vasa volo vnógi vrócsi práj szam pozséro.

Zdaj pa da zse pijánec szvoj szlobód vzeme,
 Komi szte do eti mao szvejtili ete szvétke;
 Odhája odvász, privasz zse duzse biti nescse,
 Záto zsnyim zse prav vszáki zadovolen naj bode.

Konec je zse vszejm etim, jaj drághi moji szinki!
 Kelikokrát szte me ví lübléno obímali;
 Osztávím jasz vász zdaj, oh drághi moji bráci!
 Minóli szo moji szvétki, tó vam velim nakráci.

Eti vasz niham moji lübléni, od vász odídem,
 Ár lübéznosztí vase vecs na pamet ne jemlém;
 Nemrem vecs oditi jasz vu vasa szpráviscsa,
 Gde szam dosztakrát glédao szkákanya vasa.

Poszt bode, Bógi tüdi zse vrejmen poszvecsüjte,
 Ali pa popom szlepécs v tej dnévi engedüjte,
 Dokecs na te zeléni fasenik odprém ocsi,
 Ino znóvics bom plészao, gyo i pio zvami zócsi.

NIKELKO PESZMI.

Pozsalüvanye k mózsi idejnya.

Nóta : Jaj zgűbo szam zseno.

Zsalosztén moj zsítek, Túzsen moj prebítek, Kaj szam mozsá vzéla, Zsena szam posztála; V blázsensztvi szam bíla, Da szam dekla bíla; Nej szam sze mantrála, Ni szam nej jókala.

Rászla szam na szvejti, Kak ftícsek na vejki, V cejloj szloboscsini, V lejpoj mirovcsini; Veszelécs nad sorsóm, Nad mojim divojsztvom, Nej szam sze mantrála, Ni szam nej jókala.

Divojsztva vejcsica, Moja lejpa pártica, Tróst je meni bíla, Ár me nej tezsila, Ino szmejm praviti, Takaj premiszliti; Nej szam sze mantrála, Ni szam nej jókala.

V lejpom tiváristvi, Zlejpimi mladénci, Doszta-krát szam bíla, Szebé kazsüvala; Bilí szo mi radi, Mené küsüvali; Nej szam sze mantrála, Ni szam nej jókala.

Nej me je zapelao, Csi gli me je lűbo; Csíszta je osztála, Lűbézen med nama; Szlobodno je tekla, Na vodi moja bárka; Nej szam sze mantrála, Ni szam nej jókala.

Küsüvali szo me, Obímali szo me; Zmenov sze sétali, Za roké drzsali; Vu püngrad pelali, Tam rózse trgali; Nej szam sze mantrála, Ni szam nej jókala.

Jedína szam szpála, Szlatko pocsívala; Na szvojoj poszteli, Brezi vszáke mészli; Gda szamkoli stela, Szam szí popejvala; Nej szam sze mantrála, Ni szam nej jókala.

Ali jaj zse meni, Nescso sze mi peszmi; Moja radoszt odhája, Zsaloszt me obhája; kí je kre méne, Zapelao me je; Jaj cvejtek divojsztva, Kaj szam te zgübíla.

Moja drága cácvanoszt, Mojga szunca szvetloszt, Oblák je zse zakrio, Szüjov vejkov pokrio; Moja zeléna vejka, Zse je poszejnola; Jaj cvejtek divojsztva, Ka szam te zgübíla.

Mózs gor na poszteli, Deca pa v zíbéli; Ne dájo mi szpati, Niti pocsívati; Jocs me i trga szrcé, Líce polevajo szkuzé; Jaj cvejtek divojsztva, Kaj szam te zgübíla.

Zsíva bom sla v grob moj, Tam nájdem pokoj szvoj; Jaj! jaj! kama bom sla? Kaj bi sze nej najsla; Na viszike brigé, Ali pa na dolé; Jaj cvejtek divojsztva, Kaj szam te zgübíla.

Od sztáre zsené i mládoga mozsá.

Oh jasz sziróta neznam kam! Szkoron me je povszédik szram. Mozsá szam szí zse zebrála, Kí me vszáki dén nakli vála. Kak sze malo kaj zapojí, On me túcse, bíje. Oh bedászta szam bíla! Száma szam sze vtopíla.

Sztára zsená, pa mládi mózs, Da je tó eden csüden túzs. Eden drügoga razlácsi, Z toga prído szami jocsi. Módre sztókrát ocsi noszim, Od zsalosztí szí szmrt proszim. Oh bedászta szam bíla! Száma szam sze vtopíla.

Vsze kajkoli má na szebi, Tó szo moje teske szkrbí. Blágo dóbe je pomeni, Bóg dá pamet sztároj zseni. Bole bi mi biló szamoj bidti, Kak pod táksi járem idti. Oh bedászta szam bíla! Száma szam sze vtopíla.

Pejnezi moji jaj prejsli szo! Kak lanszki sznejg totá szo. Hizso szam nyemi prejk dála, Zdaj me mázse brezi szala. On sze dobro z mojim gosztí, Dönok mi tere moje kosztí. Oh bedászta szam bíla! Száma szam sze vtopíla.

Idi baba, mi velí, Szpát, vacsi na glavó dobís tí. Na tó neszmm nikaj recsti, Britko sze jócsem pri pécsi. Deco mojo mi pregánya, Mené goni zmojga sztánya. Oh bedászta szam bíla! Száma szam sze vtopíla.

Od pét pijáni báb.

Morem idti k mojoj kumi, Ár mi nikaj v glávi sümí. Nej szam sze dobro neszpála, Do pó nócsi szam plészala.

Vinszka mócs me je znorila, Száma pét pintov szam szpíla. Pilé szmo kak szesztrice, Od pó dnéva tam do kmice.

Mozséve szmo mí znorile, erkócs: kaj szmo v cérkvi bilé; Mí szmo pa v piovnicaj bilé, Szamo sztáro víno pilé.

Biló nász je pét v toj klejti, Vszáka szlejdnya brez pámeti; Kaj, kaj szmo szé szpominale, Meszó i bejli krűj jele.

Edna velí: píte kuma, Náj nam bode gláva puna; Drűga sze za greje jócse, V sztáro víno krűj namácse.

Trétja sze k Bógi zdiháva, Notri v kantlo sze
zgledáva; Ta strta mozséva tózsi, Szpesznicov
po sztóli rúzzi.

Péta veli: pojdmó domó, Náj sze nam ne zgodi
hüdó; Zsmetno szo sze gori zdignole, Trí na
glavó szo szpadnole.

Edna to drúgo zdigávava, Bóg pomágaj! je krí-
csala; — Odisle szo pune blata, Najsle szo
zaprta vráta.

Jaj zgübo zseno.

Nóta: Meghalt feleség.

Jaj zgübo szam zseno! Ali jáko keszno,
Tá je moje dobro, Bár dabi zse dávno.
Szkrlíva je bíla, Vsze je zaprávila,
Vína je nej píla, Pijana je mrla.

Dabi prisla nazáj, Stero Bozse nedáj!
Poszto bi sze rad zdaj, Naj ne príde nazáj.
Kak bi jo postüvao, Za vlaszé jo tézao,
Kak bi jo küsüvao, Nyó po hrbti mazao.

Nyéna rejcs prelejpa, Mrmrava je bíla,
Mené je tróstala, Povszéd dreszelíla.
Tiváris moj drági! Zselém: idi k v rági,
Nesztani gori, Bole tam osztani.

Dreszélnoga tróstaj, Oh ne odi nazáj,
Vu moji nevoláj, Nego li tam szí pocsívaj.
Ah! kaj bom csinío? Iszkao bom szí lepso.
Bodem sze zsalsosztio, Vemda nájdem bógso.

Idem v cérkev molit, Vu krcsmo víno pít,
I za nyó sze posztit, Z szrcá sze veszelít.

Szlobód sznejé.

Na znáno nóto.

Ah! zdaj moja obszeda
 Meni szlejdnyi dvor dáva,
 Pri mojej rodbini,
 V tanyejri, korini.
 V mojem divojsztvi.

Nede zse vecs nej mojga
 Veszelja tak lejpoga.
 Dnévov moji poszvejt,
 I szloboscsine szvejt
 Miné, kak cvejt.

Párta moja dzsündzsevna
 Je zse vu práj vrzsena.
 Lejpa moja kita,
 Z pantlikami povíta,
 Mi je vzéta.

Glávo szo mi pokrile,
 Pod túzsen povzil szkrile. —
 Jaj! jaj! — tó mi kázse,
 Kaj od ete hizse
 Idti mam zse.

Lejpo moje szpejvanye,
 Veszélo drilicskanye
 Mi je zabegnolo,
 Vsze dobro lehnolo
 I mínolo

Gde szo moji prsztanci?
 Gde scsipnáti pantlici?
 Zvoncsavne iglice?
 Segave csizmice?
 I frlice? —

Moji zdávnyi pajdáske,
 Lejpi mládi junácke
 Szo k drügim privrgli,
 Mené z szrca vrgli
 I zavrgli.

Lejpe moje remenke,
 I cvetécse divojke,
 Szo me obtühile,
 Mené osztavile,
 Pozábile.

Vsze divojsztva blázensztvo,
 Veszelje, prijátelsztvo, —
 V nóvoj mojoj sztávi
 Me zse vsze osztávi
 I pozábi.

Jaj! morem odhájati,
 Lüblénim szlobód dati,
 K tihincom privrzsti,
 Krv moja odvrzsti,
 I povrzsti.

Zbógom ocsa i mati! —
 Ah! kak mam odhájati
 Jasz od vájni perót,
 Na tak negvüsno pót,
 V britki szkúz kót? —

Zbógom brátcí, szesztrice,
 Moja krv i rózsice!
 Drága bratovcsina,
 Vsza moja rodbina,
 I drzsina! —

Zbógom, moj sztarisína,
 Moj drüzsban, i korina.
 Zbógom küharicza,
 Moja sztarisicza
 I szvádbicza!

Zbógom, moji szvatovje,
 Goszlarje i szószídje,
 Predrága botrina,
 Czelja okroglína,
 I obcsina! —

Zbógom, prijátelkinye,
 I verne pajdásinye —
 Vi, rozse czvetécse,
 Z-menom vküp rasztécse,
 I hodécse! —

Vsze, vsze vasz zse osztávím, —
 Ah! — kakda jasz pozábím
 Vnógi lejpi hípek,
 Nas vészéli zsítek,
 I prebítek!?

Blagoszlovi vasz vsze, Bóg
 Zdármi szvoji míli rók
 Daj vam mér i radost,
 Odvrni pa zsaloszt,
 Krizs i zúkoszt.

Daj sze nam po tom zsítki,
 Tam v-nebeszkom prebítki
 Vszem vküp veszeliti,
 I nyega dícsíti
 Vu szvetloszti!!!

Szlobód szvatov.

Na znáno nótu

Vídimo, konec z jemlé
 Lejpo nase veszeljé! —
 Hízsní ocsa, mati!
 Nam sze je pobrati,
 Odhájati.

Vam tak zse za gosztsenyé,
 Lübézen i postenyé,
 Stero szte nam szkázali,
 Sereg ete máli
 Z szrczá hváli.

I, csi je v kom steri z nász
 Nevejdocs zbantüvao vász;
 Proszim, odpusztite,
 I z mérom püsztite
 Vkra j vsze ete. —

Daj nam ocsa miloszti
 V-etak lejpoj radoszti
 Vszem csisztó tál vzéti,
 I dár nyegov szvéti
 Vküp prijéti.

Kincsi nasega szrcza,
 Nasa lübéna decza,
 Naj v méri zshivéjo,
 Kak rozse czvetéjo
 I rasztéjo,

Vnyí naj vídi rodbina,
 Czerkev, i domovina
 Díke sztebre zmózsne,
 Kotrige pobózsne,
 Vejke zlózsne.

Vcsini nasz Bóg tálnike
 Tü szrecse, i tam díke:
 Da ga szi veszelécs
 Zvisávamo dícsécs,
 Pred nyim klecsécs.

Sztári mózs.

Nóta: Zavézao szam szi obá rokáva.

Nebom bogme jasz zse duzse dovec,
 Ár znam, kaje tó zavrzszen novec;
 Za nyega ni edna prav nemára,
 Ni sznijicska, niti baba sztára.

Iszkao bom szi nindri pomocsníco,
 Ali tak stímate, kaj sztaríco? —
 Nedáj Bóg! — jasz zeberém divojke,
 Lejpo, mládo i zdrzno, kak szojko.

Nepravte, ka szam za nyó sztári zse,
 Vem i sztári kozel rad szó lízse;
 Sztári krűj je hizsi na postenyé,
 I sztáro víno sze zsmajno pijé.

Za máli csasz bom jo dao prosziti,
 I nebom sze dugo dao voditi;
 Nego bom po krátkom ozávanyi
 Preci só zsnyóv pred oltár k zdávanyi.

Ne stímajte, kaj bi me zavrgla,
 Stera je gda tó szrecso odvrgla;
 Ino ráj noszila sztáro kito,
 Kak glavó z pocilom pokrito?

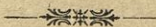
Stera bi ráj bila k szvojmikvári,
 Zavrzsenikalendari sztári;
 Kak mláda i segava zsenicska,
 Csi gli nej v gnejzdi mládoga fticska?

I ka szva müva rázno v lejtí, —
 Jasz sésztideszét, ona pa dvajszeti!
 Trikrát telko! hm! tó je nej cejli szvejt!
 I na sztárom stouri szenájde cvejt!

Szvejt mi tó právi, kaj de plásná,
 Ka máram! — naj li bó vrla, jasna;
 Mrzli zsivot moj szkrbno odejva,
 I drevéni hrbet odegrejva.

Csi sze pa ni sztém nedá vtoliti,
 Razmim, kak sze má zadovoliti;
 Kak de mi vuvszem podána,
 Naj szí drzší kre méne kaplána.

Hah! hah! — jeli szam nej dobro zmiszlo,
 Ja! ja! — tak má bidti, tak de i slo:
 Nebom bogme jasz zse dúzse dovec,
 Ár vam je tó li zavrzsen novec.

Betezsna dívojka.

Nóta: Lányok fonják a lenszószt.

Vica pleva merkevco,
 I szlisáva kukojco,
 „Jaj, mati!“ — tak velí —
 „Jaj! meni nika falí“.

„Niháj drágo dejtece!

Dobís lejpe csizmice“.

„Jaj mati küsléna!

Nej je tó moja rana“.

Vica sze li zdiháva,

Caga i pomenkáva.

„Jaj mati! — tak ercsé —

Da vam je jáko pecsé“!

„Trpi moje szrcsice,

Dobís szvilne szüknyice“!

„Ah mati, vsze zaman,

Nezvrácsi tó moji ran!“

Vico szkuza poleva,

Nebózse omedleva:

„Jaj mati, merjém vam,

Tak velki beteg mam“!

„Nemeri mi, golób moj!

Príde domó junák tvoj“. —

„Tó míla mati, tó

Ne je na szrci zsgaló“!

„Ah, dabi szkoro priso!

Vesz moj beteg bi vtisao“.

„Li nyegov vrócsi küs

Je gvüsen vrács róni düs“.

Placs lübézni.

Nóta: Zsalosztén moj zsítek.

Zorja, zláta zorja,
Luba ma küsléna!
Nevrzszi z szpómenka
Tí mojga iména.

Dragsa szí tí meni
Od lejpoga czvejta;
Nepozábim tebé
Jasz za zsiték szvejta.

Gdekoli szí hodim,
Pred menom je povszéd.
Tvoja lejpa mladoszt,
I tvoj míli pogléd.

Li za tébe góri,
Kak plamén, mé szrdcze;
Ár szí mi tí bíla
Zsitka zláto szuncze.

Ali, jaj! zajslo je
Meni eto szuncze;
Ár szem te naveke
Zgübo, drágo szrdcze!

Zgübo szem te, rózsa,
Prva ma lübézen! —
Sto bi mogao zrecsti
Nad tém mo bolezen!?

Kak od szvojga pára
Vtrgnyena grlicza;
Tak gecsi za tébe
Britkoszt mojga szrdcza.

Jókao bom za tébe,
 Dokecs mi zsvivot moj
 Nepovejne, kak líszt
 Na vejcsiczi szühoj.

Nigdár sze veszélji
 Moje szrcé neodpré,
 Dokecs me kmicsni grob
 Vu krilo nezapré.

Noszo bom vu prszaj
 Szmrtno rano mojo,
 Ino, kak bolvana,
 Zganyao tenyo tvojo.

Po goráj, püsztinaj
 Bom, kak fticsek, blódo,
 Ino z pacsnim glászom
 Tebé zvajócs, hodo.

Prejk csarnoga mórja
 Bom neszao bolezen,
 Z sterov mi szrcé
 Ráni tvojo lübézen. —

Ah! osztani zbógom,
 Zsítka zselno szuncze!
 Da szem te tü zgübo;
 Tam boj moje szrce.

Da naj je te trdi sors
 Razlócso na zemli;
 Vjedínaj nájno lübézen
 Vu groba kríli!!!

Szprévod lube.

Nóta : Jaj, beh szépen harangoznak !

Jaj, kak zvonóvjé brnijo ! —

Zdaj lubi mojoj zvonijo ! —

Ni szlobód szem nej vzés od nyé,
I zse sze na cintor neszé! . . .

Szprevodi me vö, golób moj,

Szprevodi na vecsni pokoj.

Pokrij práj moj z zsútov zemlöv,
Naj tího pocsívam pod nyóv.

Csi sze, tá pridócs, zaszkuzís,

Písi med szkuzov na moj kríz :

„Tü szpí edné verno szrcé;
Otávlaj je, mílo szuncze!“

Vszáko szprotoletje rano

Szam ponóvi grob moj szkrbno ;

Da jámara trdna róka

Prája mojga gda nezburka.

Z mirtusi mi ga obszádi,

Ino z cvejticsem okládi ;

Naj próti szili vihérov

Tího szpim pod nyega széncov.

Da csrvícsov nebom porob,

Vszádi dvej rózsi na moj grob ;

Naj zsnyidvi pótnik szpoznáva,

Kaj szva rózsi bilá midva.

Neszkřivaj nájne lübézni,

Ni tvoji szkúz i bolezeni ;

Szrcá pa drügoj neodaj,

Ni vecs lube nepokopaj.

Placs materé.

Na prejdnyo nóto.

Oczveo szi mi, oczveo, czvejtek!
 Vehno, zsítka mojga zsítek! —
 Tí, nébe lejpa rózsicza,
 Szi mi zse szüha, kak szpicza.

Obnejmila szo ti vüsztá;
 Zibelcza tvoja je püsztá;
 V placs oblacsená skrinycza
 Ti je zebrána hizsicza.

Ah! kak szrecsna szam jasz bíla,
 Angel, gda szem te rodíla! —
 Kaksega vüpanya szuncze
 Mi je obszijnolo v szrce!

Kelko nepokojni nócsi,
 I líc moji znoj kak vrócsi
 Szam z radosztjov pretrpejla,
 Gda szam sze za tébe szkrbejla!

Vsze szem ti tá aldüvála;
 Ár szem sze mocsno vüpála,
 Kaj ednók za vesz zgübícsek
 Nájdem primejren dobícsek.

Ali — jaj! — kak lazslívo je
 Biló vsze vüpanye moje,
 Kak szlab nyega préczimbni cvejt,
 I radoszti moje poszvejt!

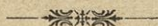
Dnesz, dnesz je dnévov moji trák
 Oblégao vecsne nócsi mrák:
 Jaj! — díke moja koróna,
 Vu práhi je szpádnola ona.

Kak szühi stór brezi cvejta;
 Sztojím zse v püsztfíni szvejta,
 Gde nigdár vecs méra szunce
 Neobszójne v moje szrce.

Vkraj szemi vzemes, vkraj, kincs moj,
 Szlobód dás zse dojki tvojoj! —
 Ah, kak sze vtrgnem od tébe,
 Tí, nájdrgasi zálog nébe!? —

Ti sze szamó na pót szprávlas,
 I mené szamo osztávlas! —
 Szmrt, zakaj szí tak nej prisla,
 Kaj bi i jasz dnesz odtécz sla!?

Odídes mi zse, odídes;
 Niti vecs nazáj neprídes!
 Ah! — idi vu méri, angel!
 Zakrivajo práhsecz tvoj szkuzé moje.

Brodár i Deklícska.

Nóta: Az Alföldön halász legény vagyok én.

Na krajíni szlovenszkój brodár szam jasz,
 Hüto mam na mörszkom brejgi vszáki csasz;
 — Poj, pocsíni, szedí szí doli deklícska,
 V szpanyé te bode zíbao glász szlavícska.

Nej szam dalecs, do dóma zdaj zse prídem,
 Szilno pót mam, müditi sze ne morem;
 Csi bom trüdna, nájdem domá pocsínek,
 Ár i prinasz mílo szpejva szlavícsek.

Prvle mrakne, kak domó pridti más,
 I po vnógom krizsopotji idti más;
 Jaj, csi sze ti szkázse kaksa prikazen,
 Pósztrásis sze, i vmorí te bojazen.

Krízspotje, príkazní i vídejnye
 Je li blóдни lüdi nóro mislejnye;
 Ár kí z Bógom odí, ka sze on bojí,
 Csi sze nyemi takí szmrt i vrág grozí.

Po püszttíni pela pót do vesznice,
 Nevarno ti je ídti vu híp kmice;
 Hüdi cslovik pred tébe sze pritepé,
 Kí ti z zselov zsítek i vsze potepé,

Na szlovenszkom gdakoli varno je ídti,
 Od lagoji lüdi nega eti nika csüti;
 Eden kincs mam, nyega nigdár nepüszttím,
 Csi zsítek i vréd zsnyim drügo vsze zgü bim.

Csarna meglá sze zdigáva po dóli,
 Mrzeo veter te zná dojtí na póli;
 Mokro de ti tejlo, oblecs do szpice,
 Namrzne ti zsívot, blejdo gráta líce.

Doli ide csarna meglá po dóli,
 Ne dojde me mrzeo veter na póli;
 Lejtesnyi descs vrejlo krv pacs raszladí;
 Nyega rosza tejlo, obráz lí pomladí.

Vídim pacs, da jasz sze gucsim zaman,
 Ne milüjes tí bolezní moji ran;
 Ah, da nigdár nebi obzsalüvala,
 Da szí moje lübézne recsí poszlüsala.

Ne zameri dober brodár, da zrok mam,
 Zakaj sze jasz tvojoj vóli ne podam;
 Pacs postenyé je to prvo primeni,
 Lí i tí drzší ete recsí v szpómeni.

Mládi vojník.

Nóta : Édes anyám, ne járj sírva.

Nejócsi za méne, mati!

Kaj v tábor mam odhájati.

Nika mi nema faliti;

Kak sze más tak zsalosztiti!

Vojník bom jasz poglavnika,

Na sztráhoho protivníka:

Szmrt i krv de moja náprava,

Szvetlo rozsje pa óprava.

Tam pod országa banderov

Je czvejt národní mladénczov

Med nyimi scsém i jasz bidti,

Zsnyimi národ moj szlüzsi. —

Ah! — netrapi szrcza tvojga

Z miszlami trplejnja mojga:

Ki zpostenyom scsé zsiveti,

Nyemi je gdesté trpeti.

Znam, kaj nehom zaman trpo;

Ár de ország za moje zkrbo:

Jezere do meni cstele,

Meni czimprale i zselé. —

Ednók me v tvoja narocsa

Pá nazáj pripela zrecsa,

I vszáko szkuzo zsalosztí

Premení na dzsündzs radosti.

Csi bi pa, kak sorsa porob,

V tühini najsó jasz moj grob;

Trpí mirovno vdárecz tvoj.

I zselí mi tíhi pokoj.

Za krála i domovíno,
 Za církev i szloboscsino
 Sto nebi gotov mrejtí,
 I protivre szile trejti!?

Kak lejpa je szmrt vojníka,
 Ki szpadne od razbojníka!
 Lejpa vszáka kapla krvi,
 Stera sze lejva z prsz nyegvi!

Tam, gde je moj práh pocsivao
 De pótnik z csüdom vadlűvao:
 „Nej je zamán mati bila,
 Stera je toga rodila!“ —

Baba je, i nej decsko, on,
 Ki negéne za dike lon,
 I na postenyé rodbini,
 Neszlűzsi rad domovini. —

Zbógom záto, zbógom mati!
 Meni je zse odhájati
 Tá, gde vojníka koróna
 Za sztálnoszt ino krv lóna!!!

Vínszka peszem.

Na znáno nóto.

Pijmo vinze, bratja!
 I letosz bó brátva:
 Jeszén je zse nej dalecs;
 Príde zsnyóv áldová vecs (:)

Pijmo, drági brátczy! —
 V Bachusa ográdczy

Tecsé zláta vretina ;
Csi nagája letina (.)

Pijmo vincze zrejzno,
I pijmo je trejzno ;
Ár je nóra pitvina
Düse, tejla sztrtina (.)

Mazsmo szí zsnyim grlo,
Naj szrcze bó vrlo :
Vincze dá kotrigam mócs,
I po trüdi szladko nócs (.)

Pijmo! — veszélmo sze!
Ár szmrt széga za vesze ;
I keszno de nam píti,
Gda nasz vö má sztrejbiti (.)

Pijte! — Bóg tak velí,
Gda nam vincze delí,
Noë szam je tó rad csüo ;
I záto je trsz szadio (.)

I Krisztus je v Káni,
Med szvádbo pozvání,
Z vodé víno napravo,
I gosztóm radoszt szpravo (.)

Kak lepó nasz on vcsi,
Gda od goríc gucsi,
Naj szí vincze póvamo,
I zsnyím zséj otávlamo (.)

Pijmo! — naklonmo szí,
I glaszno zselmo vszi :
Naj znami vréd zshivéjo,
Ki v pajdástvi pijéjo (.)“

Zsnyecz.

Nóta: Csak azért szeretem.

Li záto rad hválím
 Szlovenszke deklícske;
 Ár do one ednók,
 Prílícsne zsenícske.

Záto zsnyí li ono
 Scsém za lubo meti,
 Stera mi po vóli
 Zná ogon pozseti.

Ona szí kre szébe
 Má szvojga vezácsa,
 Za szebom sznópara,
 V nárocsaj szpajácsa.

Záto bom szí czimprao
 Zvün vészi hüticzó,
 Naj tam vszákdén vídím
 Zset idti lubiczó.

Zsenyaj, rózsa, zsenyaj,
 Trpi hiczó i znoj:
 Vödobís navécsar
 Od méne nájem tvoj.

Doli ti kúsnoti
 Z lícz mam kaple znoja,
 I v moji nárocsaj
 Najdes szen pokoja.

Zránya te pá z kúsom
 Mam ze szna zbüdíti,
 I takáj na nyivo
 Z kúsom szprevoditi.

Gotov szam sztánoli
 K tebi za vezácsa;
 Csi szí me zeberés
 Za tvojsza szpajácsa.

Zeberi szí mené,
 Naj vküper zsenyava,
 I na nárocsaj szna
 Vküper pocsívava. —

Ah dabi te z menom
 Szkoro vküp zvézao pop,
 Líki jasz zvézsem vküp
 Telko bétev v eden sznop!

Dabi z tebom mogo
 V küp dén moj szkoncsati,
 I tíhi szen szmrtní
 Ednók z tebom szpati!

Tak sze nebi melo
 Bojati moje szrcze,
 Kaj bi drügi zseo gda
 Ž tebom, zláto szuncze.

